

Kære brudepar!

Som det synges på dansktoppen i disse
ting: Den, der vender på noget godt, kan
aldrig vende lange nok.

Men der i hele kongeriget Danmark findes
noget, der kan illustrere den sang bedre end
I to. I er det byskovene viduedsbyrd om, at
hastværk er lastværk. Tænk, hvis I havde haft
lige så travlt som vi andre med at bryde
hymnens lauker (eller som en af mine elever
forleden meget mere poetisk skrev i hymnens
lauker) ja, så ville I (og vi) aldrig have
oplevet denne lykkelige dag.

For det er jo en lykkelig dag, når to så
uenslående mennesker finder hinanden —
og oven i købet elsker hinanden. Ja, jeg ved
godt, at det er lige ved, at man får vabler
og brandsår på tungen, når man tager så
hede ord i munden.

Min for 3 uger siden havde jeg den meget, meget store glæde at have Solveig og Niels Otto med til min fødselsdagsfest og da - ja, jeg lyver ikke, mine damer og herrer - da faldt 22 mennesker af varierende køn i "dånelse og svimmelhed ved at se så megen ung" lykkelig.

Rundt om aftenens brudepar, der stod og så ud til at indøve alle mulige klassiske, skulpturelle sammensætninger mand og kvinde imellem, valsede en masse misindelige mennesker under forskellige udbrud som: Nej, se nu er de et julebrudepar har julelys i øjnene. Eller: det dér, det er da i hvert fald ikke Leda uden soanen. Eller min kære, min lidt prosaiske broder: Nej, Niels Otto, du kun ikke halde cognac i hendes mund - samtidig. Altsammen til akkompagnement af verbale iskrystaller som:

Ja, ja, vent I nu bare til I også har været gift i 10 år.

Da rettede Nils Otto sig for en stund op i al sin majestatiske og pompøse valde og fik både grammofoon og kæde kvindesvin til at forstumme ved at sige: Jeg holder så meget af Solveig, vi er så utrolig glade for hinanden — og sådan vil det altid være, det ved jeg.

Og det forunderlige skede: Der blev stille. Og en kvinde hviskede: Hvor må hun dog være lykkelig, Solveig. Og en mand i steube: ja, og Nils Otto, han også.

Jeg sagde til en begyndelse, at I var et par enestående mennesker, I to. Jeg har desværre kun været sammen med dig, Nils Otto, et par gange. Men jeg er så heldig at være indstyret med nogen andre mennesker, der straks fortæller mig, hvad det er for et menneske

jeg står overfor. De kan få rimefrost de an-
 kumer og så trækker jeg mig skyndsomst
 tilbage. De kan være savse som døde kloder —
 når døde kloder passerer. De kan dytte og
 vibrere, når levende mennesker er i gunstig
 position. Og de kan en meget, meget sjældne
 gang give sig til at hvirvle rundt i begejstring
 og taknemmelighedsrus over at få lov til at
 formidle det forjættende budskab: Her er
 et eneste menneske. Det gjorde de, da
 jeg mødte dig, Niels Otto.

Men lad i øvrigt andre her i aften
 om at berette om dine fortræffeligheder.
 Det vil sikkert ikke falde nogen, der kender
 dig, væskeligt.

Og skal du vide, at næst Solweig er
 der ingen, der kan være gladere for dit valg,
 min har træffel, end jeg er. Og jeg ved, at
 jeg har Johanna med mig, når jeg siger, at

hver gang du skygge falder på vort
dørtrin vil vi skynde os at trække et
par flasker rødvin op og lade du bygge,
du hjertelighed og dit gode sind blande
sig med dens bouguet og gøre nydelsen
inden mere fuldkommen.

Mens jeg altså nu overlade det
til andre at komplettere dit væsens
sikkert mange andre rige facetter, vil
jeg gerne have lov at trække et par af
Solveigs frem:

Netop mens jeg sad og skrev denne
tale indløb meddelelse om, at ^{sammen med N.O.} hun havde
 været til stor afskedsfest hos sin chef,
 professor Rahbek - og at han mellem en
 hel masse superlativer til Solveig rettede
 blikket mod N.O. og sagde: Hr. Rasmussen
 er de klar over at de er afdelingens største
 fjende? Mon nogen nogensinde har givet

Solveig en større kompliment?

Ja, hun er et dejligt menneske.

Jeg tvivler ikke om, at du, N.O., allerede har opdaget det. Men forelskelsesbriller er nu engang ikke det bedste sundhedsvidue. Det er jeg derimod. For såvidt angår Solveig: Jeg mindes heude soen du alleryndigste unge. Aldrig har du store komplimer kodel gener og kromosomer med mere vellykket resultat. Det skulle da lige være hos min egen datter. Når du, Solveig, siger at hun er noget af det yndigste, skulle du bare have set dig selv i din alder (hun er 3 år). Kvinder sløj sig for deres jomfruelige bryster - eller hvad de nu ellers havde at slå sig for - og sukede: hvor er hun dog køn. Hun er all for køn. Det går aldrig godt. Det gik godt. Det er denne aften bevis for

Men det er en lang, lang historie.
 Et gammelt ord siger, at børn vokser
 sig ud af Shirley Temple-stadiet og
 vice versa — men selv om der natu-
 rligvis er en hel del sandhed i den
 snak, er det naturligvis rigtigt, at
 også du blev ranglet og kaudet — og senere
 bisset og filipusdekoreret. Men sød var
 du nu alligevel hele tiden.

Tillad mig nogle få korte kalejdoskopiske
 tilbageblik: Svendborg. Den gamle, roman-
 tiske købmandsgård, hvor min Far og Mor
 havde indrettet pensionat. Gulsteds
 har stokroser haft større chauser. Du
 på gymnasiet. Jeg på seminariet. Aldrig
 har quasifilosofiske diskussioner haft
 større vildskudschauser. Men hvor syndes
 jeg du var klog, når du lyttede til
 mig — og nikkede forstående, når jeg citerede:

Oh, love, they wrong ^{thee} they much
 that say thy sweet is bitter,
 when thy rich fruit is such
 as nothing can be sweeter

(jeg citerer det, fordi jeg synes det passer så godt
 på jer to).

Soloieig, jeg ved du var glad og taknem-
 melig for den tid, du havde den gang
 hos Far på Regina i Sønderborg. Men jeg kan
 forsikre dig at glæden var gensidig, og at
 du var hans lille solstråle.

Godt nok kunne han i jordberørligheds-
 trøstedeøjeblikke vrissende udbryde: Han
 er en rigtig kængelander. Men selv om han
 var en rigtig jordløser, var det mit al-
 ligevel inderst inde en komplement. Far
 var selv en snar og han respekterede og
 beundrede hemmeligt en snar, var
 han braf en af racen - og en sådan var
 du.

Du var aldrig bange for at sige ham din hjertes mening (kender du hende fra den tide N.O.). Men I var altid hemmeligt på bølgelængde. Og hvad du har været for Far, og hvad du har betydet for ham vil jeg gerne i dag have lov at sige dig tak.

Da han blev gammel og flyttede ud på Aldersro var du den, bortset fra Grethe, der oftest besøgte ham — og hvor det dog glædede ham. Netop over for Far viste du nogen af dine bedste sider: din utrolige indlevelsesevne, din forståelse for andre menneskers problemer og din accept af andre menneskers egenart.

Det er ikke ringe egenskaber at bære med sig ind i ægteskabet.

Men allermest fantastisk var du dog som datter.

Hvad du har gjort for din mor, og
 hvad du har betydet for hendes bedste
 ristes i rimer så kommede slagled
 kunne lare deraf -

I en tid, hvor enhver er sig selv nok,
 men ^{alligevel} ikke har nok i sig selv, kunne det
 måske være en kilde til selvransagelse, at
 tænke på, hvordan Solveig opfede sin ungdom
 og sin rige muligheder for at leve sit eget
 liv med all hvad det kunne have givet
 hende for at hendes mor trods sin svære
 sygdom kunne leve et liv uden frygtens
 og usikkerhedens forkrøblende kilde på
 et sygehjem.

Jeg ved, hvor meget din mor har
 gjort for dig, men du har sandelig ikke
 gjort mindre for hende. Hvor er det
 uendelig trist, at hun ikke skulle
 opleve denne det livs lykkeligste øjeblik.

Og så går I to da nu ind
 til loets smukkeste og samtidig
 vanskeligste afsnit, men jeg har en
 formenning af, at de vanskelige
 heder, I to kommer ind for bliver
 overkommelige. I har allerede bestået
 en del svære prøver, men den, I
 i dag har været oppe til er givet den
 sværeste af dem alle.

Måske kræver det ikke overnaturlige
 evner at svare rigtigt på de spørgsmål,
 præsten i dag har stillet jer — Men
 derfor er det nu alligevel en eksamen,
 med en meget stor demoprocent,
 for i modsætning til alle andre prø-
 ver, der er overstået en gang for
 alle, er dette en prøve (ja, nogen
 kalder det en prøvelse), der skal
 bestås ikke én dag, men hver uste

dag resten af livet - så sandt
 som kærlyhedslykke ikke ejes,
 blot fordi man siger Ja i kirken -
 thi evigt ejes kun det tabte - men
 hver dag må vrides på ny.

Alt være lykkelig vil sige at leve
 i overensstemmelse med sig selv, at
 handle ud fra de dybe og ægte impul-
 ser, der har deres rod i vort væsens
 inderste kerne.

Efter hvad jeg kender til jeres
 impulser tror jeg at tørde sige: I
 har alle nærliggende forudsætninger for
 at blive lykkelige.

Vi modtager af livet, det vi giver
 livet. Vi modtager af ægteskabet, det
 vi giver hinanden. Kun i samkvæbet
 med det menneske, man holder
 af lader livets mening sig realisere:

Den vige vandring mod det gode,
det sande og det skønne.

Mennesket er universets største
paradoks: Kolden af kulde har
det ~~en~~ skabt en varme, større end
alle galaksernes sole:

Kærlighedens varme!

Og i min flod
de tusind soles glød.

Må jeg ønske for jer to, I to prægtige
mennesker, at I altid må kunne
hørske til hinanden:

Jeg er omhedens
himmelige sødme.

Jeg er ildformens
i din længsel.

Mine damer og herrer: Solveigs og N.O.'s
skål

Gid de må ^{for} blive lige så lykkelige som
de ~~har fortjent~~ ser ud nu.